

Colas Gutman & Marc Boutavant
Vertaald door Sylvia Vanden Heede

STINKHOND

in het museum

Lannoo

Stinkhond in het museum

Het is lente: de vuilnisbakken puilen uit, de duiven koeren, en Stinkhond kleedt zich op om enkele bananenschillen te gaan verzamelen.

‘Wel, wel, lelijkerd! Bezig met je afstotelijk te maken?’ grijnst de basset met het jasje.

‘Stinkhond, je bent zo wanstaltig dat er een dag komt waarop je ingelijst wordt’, voegt de opgeschoren poedel eraan toe.

‘Laat hen. Ze zijn jaloers’, neemt Plattekat het voor Stinkhond op.

‘Op jullie afstotelijkheid of op jullie vuilnisbak? Die hoort ook in een museum!’ spot de basset.

De basset en de poedel hebben een pesthumeur omdat ze amper oog hebben voor kunst en die dag hebben ze een verplicht uitje naar het museum met hun klas van de Drie Botjes School.

‘Ik zal mijn pony expres voor mijn ogen laten hangen’, zucht de poedel.

‘Ik heb een hekel aan musea, het is er altijd warm en ik wil mijn jasje aanhouden’, klaagt de basset.

‘Als je één schilderij gezien hebt, heb je ze allemaal gezien’, beweert de poedel.

Stinkhond en Plattekat zouden maar wat graag met hen willen ruilen, want ze zien altijd hetzelfde vanuit hun vuilnisbak: een goot zonder water en een lantaarnpaal zonder lamp. Gelukkig gooien mensen soms echt waardevolle spullen in hun vuilnisbak.

‘Stinkhond, kijk!’

‘Een bananenschil?’

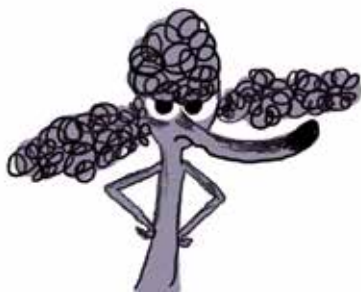
‘Nee, daar net achter: een dagkaartje voor het museum! Ik hoop dat het nog geldig is.’

‘Het smaakt nog goed’, zegt Stinkhond, die het probeert op te eten.

‘We gaan met z’n tweetjes naar de *Mona Lisa* in het Louvre!’ juicht Plattekat.

‘Wie is dat? Ze zeggen dat in een museum je poten opzwellen’, zegt Stinkhond bezorgd.

Toch gaat er niets boven een museum om je licht en blij te voelen.

Lona Misa

Lona Misa
- de krant
- de toekomst
- koffiedik
(ik repareert
ook motoren)

De Venus van Mollie

Voor de grote piramide van het Louvre zien Stinkhond en Plattekat een oude bekende voor haar woonwagen terug.

‘Ik wist dat jullie terug zouden komen’, zegt Lona Misa. ‘Jullie zijn hier...’

‘Om met opgezwollen pootjes naar schilderijen te kijken’, legt Stinkhond uit.

‘O ja, natuurlijk: de schilderijen... jullie willen de diefstal van een schilderij voorkomen, het beroemdste schilderij van allemaal.’

‘De *Mona Lisa*?’ beeft Plattekat.

Lona Misa schenkt hem haar geheimzinnige glimlach.

‘Kom, Stinkhond. We laten Lona Misa de toekomst voorspellen in haar kauwgombal. Wie de *Mona Lisa* wil stelen, zal het lachen vergaan! Het is het best bewaakte schilderij ter wereld.’

Onder de piramide van het Louvre schuiven Stinkhond en Plattekat aan in de rij voor de veiligheidspoortjes. Voor hen schieten de leerlingen van de Drie Botjes School er pijlsnel doorheen.

‘Twee aan twee in de rij!’ brult de juf.

‘Juf, de cocker wil me geen pootje geven’, klaagt de labrador.

‘Juf, pipi!’ keft de chihuahua.

Stinkhond wil maar één ding: de kunstschaten uit de oudheid ontdekken.

‘O kijk, Plattekat! Een roltrap! Zou die uit de tijd van het oude Egypte komen?’

‘Je hebt nog niets gezien’, maakt Plattekat zich vrolijk.

‘Zijn er ook liften?’

Arme Stinkhond. Hij weet werkelijk niets. Aan de andere kant weet hij wel wat leuk is om te doen. Voor de Griekse standbeelden zijn de leerlingen van de Drie Botjes School over het gladde marmer aan het glijden. Ze doen wie er het best in is.

‘Ze hebben vast speciale schoenen aan’, denkt Stinkhond.

‘Kinderen, hou daar onmiddellijk mee op of ik ga schreeuwen!’ roept de juf.

‘Juf, de cocker speelt vals! Hij glijdt op zijn oren!’ klikt de bulldog.

‘Stilte! Kunst bekijk je in stilte!’

‘Juf, u hebt twee keer “stilte” gezegd. Is dat omdat we het dan beter zouden begrijpen?’

‘Stilte!’

‘Dat is drie keer’, slooft de labrador zich uit.

Stinkhond krijgt een klein meneertje in pak in het oog. Het heertje zit zich te vervelen op een stoel.

‘Hij is vast de verhuurder van de schoenen. Er zijn niet veel mensen aan zijn stand.’

Maar opeens is Stinkhond bang: hij moet opletten dat niemand zijn stoel steelt!

‘Meneer, meneer...’

Bij die woorden haalt het meneertje een grote walkietalkie tevoorschijn en drukt op de alarmknop! Maar er klinkt geen bel en het meneertje gaat weer zitten. Hij kijkt zo sip als Stinkhond voor een leeg blik. Dan legt hij aan Plattekat uit dat de enige diefstal die ooit in zijn museum werd gepleegd, die van een deurklink was.

‘En het was nog wel een kapotte klink! Zouden jullie niet toevallig iets willen stelen?’

‘Kom, Stinkhond, we laten die meneer met rust’, zegt Plattekat.

‘Ik ben alleen maar goed om mijn stoel te bewaken. Als dat nog lang duurt, zal ik in een mummie veranderen.’

‘Dat is het! Mummies zijn ingedommelde museumbewakers’, bedenkt Stinkhond.

‘Als ik maar iemand op heterdaad kon betrappen’,
zucht het meneertje.

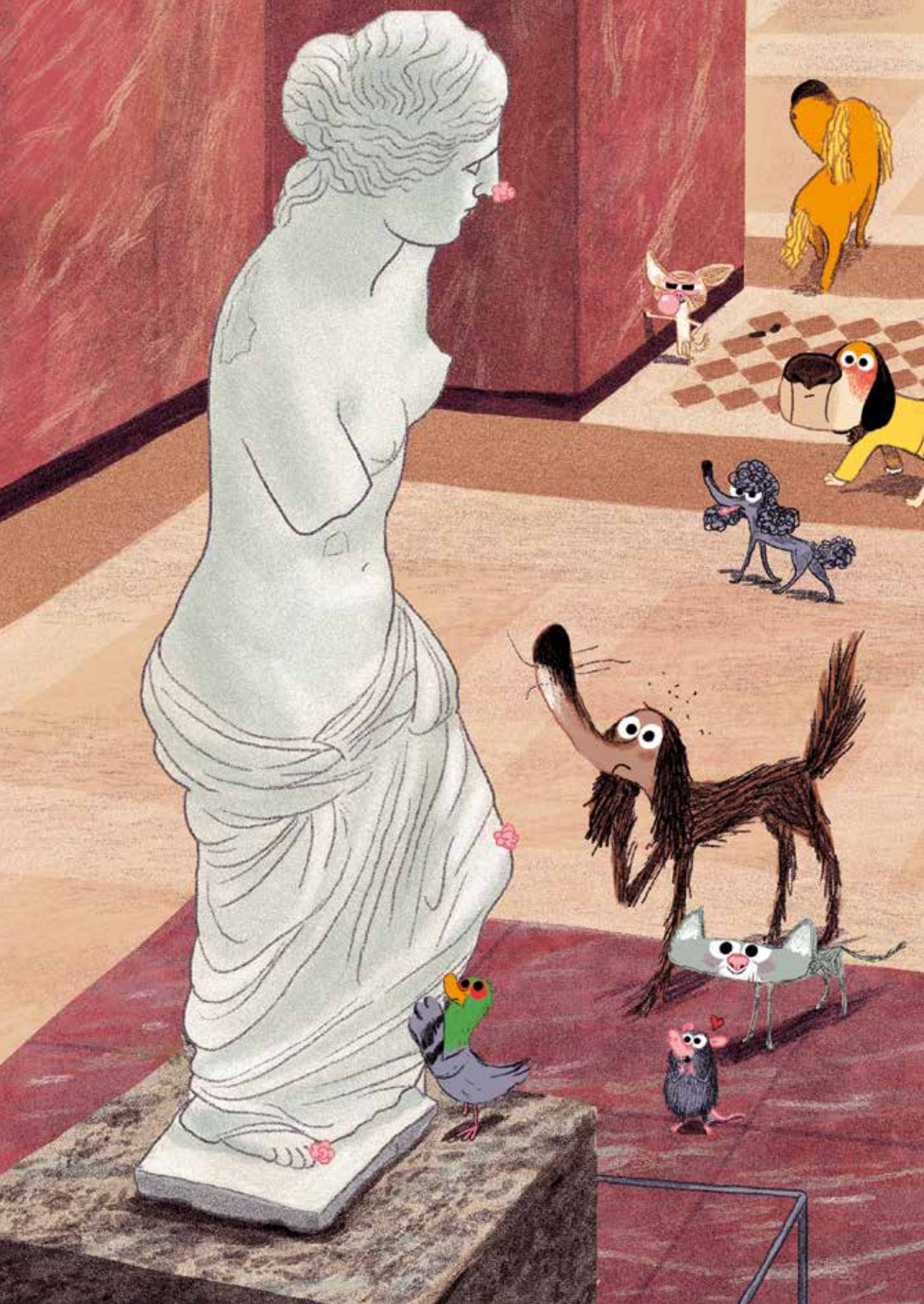
‘Ik zou iets kunnen stelen voor de aardige
zaalwachter’, verkondigt Stinkhond luid.

Maar Plattekat herinnert hem eraan dat het niet mooi
is om te stelen, en dat hij zonder dat al lelijk genoeg is.

Ineens staat Stinkhond met zijn neus boven op de
Venus van Milo.

‘Kijk, Plattekat! Iemand heeft de armen van deze
mevrouw gestolen! We moeten de zaalwachter
inlichten!’

‘Niemand heeft iets gestolen, Stinkhond. Ze hebben
dit beeld zonder armen gevonden op het eiland Milo, in
Griekenland. Maar dat is lang geleden...’

‘Het eiland van Mollie? Ik ken een hondje dat zo heet.’
Maar Plattekat luistert niet meer. Hij voelt zich
als een kind in een snoepwinkel tussen al die
meesterwerken en weet niet waar hij eerst moet kijken.
‘Plattekat, het is zover. Ik krijg gezwollen poten.’
‘We hebben een plannetje nodig.’
‘Een plannetje om mijn poten af te koelen?’
‘Maar nee, dommerd. Een plattegrond van het
museum!’
Bij die woorden gaat een meneer met een badge en
een pet op zijn hoofd voor hen staan.

Odio Gaeydt

‘Mag ik me voorstellen? Ik ben Odio Gaeydt, vraag me niet waarom, ik haat vragen! Ik besta ook als hoofdtelefoon. U kunt me huren voor een uur.’

‘Wij zoeken spullen om te stelen voor het meneertje dat zich verveelt op zijn stoel’, zegt Stinkhond.

‘Ha, ha, maar kunst steel je niet, die proef je!’

‘Moet ik een schilderij opeten?’ denkt Stinkhond bezorgd.

‘En let maar eens op, hier vind je geen knoeiwerk.’

‘Niet kruimelen en niet morsen’, zegt Stinkhond streng tegen zichzelf.

‘Waar zullen we mee beginnen? De schilders van de renaissance? Het oude Egypte? De Etrusken?’

‘De toiletten?’ vraagt Stinkhond.

‘Zeg vriend, hou je eigenlijk wel van kunst?’

‘Hij is nooit echt uit zijn vuilnisbak gekomen’, verontschuldigt Plattekat hem.

‘Net zoals iedereen! Bekijk die toeristen eens: makke schapen die als hondjes achter de gids aan lopen.’

‘Zijn het hondjes of schapen? Dat zou ik wel willen weten’, denkt Stinkhond.

‘Goed. Kunst, dat is een kwestie van smaak. En smaak kan aangeleerd worden!’ herneemt Odio Gaeydt.

Er is iemand die dat al lang begrepen heeft, en dat is de opgeschoren poedel, die door de veiligheidspoortjes gekomen is met een extra pony die zijn vriend de basset onder zijn jasje gesmokkeld heeft.

‘Die is voor de *Mona Lisa*! Heel de wereld zal haar met een pony zien. De tijd dat ze zonder pony bewonderd werd, behoort tot het verleden.’

‘Ik zal haar een donsjasje aandoen. Ze heeft het vast koud achter haar heuvels’, denkt de basset met het jasje.

‘Mogen we de *Mona Lisa* zien?’ vraagt Stinkhond.

‘Te laat! Een *Mona Lisa* moet je verdienen!’ gromt Odio Gaeydt.

‘Ah ja, dat geldt ook voor suikerklontjes’, zegt Stinkhond.

De zaalwachter verplaatst zich van zaal naar zaal met de stoel aan zijn broek geschroefd.

‘Ik zou er jullie graag naartoe brengen. Mijn stoel begint te roesten en de oefening zal hem goed doen.’

Maar het museum is enorm groot, en om een glimp op te vangen van de schoonheid die Leonardo da Vinci geschilderd heeft, moeten ze een lange weg afleggen en de pijltjes volgen.